

עין משפט
גר מוצה

א. מ"י פ"ח מהל'
ב. מ"י פ"ח מהל'
ג. מ"י פ"ח מהל'

ה אור השלם

1. רק בכל אות נפש
תזבח ואלכל נפש בזכרת
אלהינו אשר נתן לנו בכל
שעריך המטא והתועה
יאלצנו קצבו וקאל:
דברם כי יט
2. ואם שולח קרמנו
אם ינו דפקר לנו מריר
אם וקר אם נקבה המים
וקרמנו לפני יי
3. וקרא א
המטא ואלכל
המטא והתועה יהיו כצבי
דברם כי יט
4. אך בזכר אשר יסבר לנו
בזכרת אל קרמנו אשר
אחא אם שור אם שיה יי
5. וקרא כי יט

שיטה מקובצת

- [illegible]

הוא ואחיו ממתין עד שיפסק
הן דמתחלה לא היה יכול לם
יש לכן נראה שהעובר חולין
יחרו שהסקיעה קרוש' א' ראם
כ' כ' רוצה להחסיס כיון ששק
וכ' וכן החם ביקרא נוטה קרא
נצא זה הלשון וכן הלשון במ
בספסן לשם אותו ובה שהיתה
ידות קדשים בהזיוותן הם קד
פ' יין הויל לאקשוי' לצבי וקד
ח' לין גמורין והא דמקשי' לצבי
קד

הלוקה עובר פרתו פרק שני בכורות

ג'ה וחלב דאסור ובשר אורחיה דקרא ולא דרש ואכלת לאספיקי כלבים: **אלא דרשינא**
 יארי וקדושה לית להו לא ליקרב ולא לזמין בדמפרש לקמן מה תהא עולין: **הא לפני**
לפני פדיון אם נולדו קדשי: ובר לרבות אם הולד. בני שלמים כמי (ויקרא ג) אם ובר
 דא מיניה ומדלג חבט בה ובר דהבט צנויה ממילא נדבהה מי חזי ובר ונבהה מו למיה לי

[illegible]

חר פדיונן מה תהא עליהן לפני פדיונן קדשי ליקרב ואיכא למאן דאמר קדשי אומר רב הונא כונסן לכיפה והן מתין שהה דהויה קאתו ליפרקניהו לא אלימי דרבי תינא א'סמך לדפיונן מתפיסין וארבי פדריה ניתוה אלא אימא סמך וכמא מאי אמר רבי לוי "גזירה שמא יגדל א מרב ששת מהו שמתפיסן לכל זבח אמר ליה גמר בשערך בשערך מבכור הצה דכתיב 'אך בכור אשר יבכור לה' הני אין מתפיסין לכל זבח שירצה תניא הני קבוע להקדישין ונפרו חייבין בכבורה פדיונן הגזו והעובר בהן אינו סופג את פדיונן אין עושין חמורה ולפני פדיונן מועלין ורותרוהו חול ונפרין תמימים ומתפיסין לכל זמן לכל דבריהם אין קד בהם אלא מצות למיין או מום עובר להקדישין ולאחר מכאן כורה ומן המתנות בין לפני פדיונן בין אחר הארבעים וכן לפני פדיונן בין לאחר ילין בהן ולאחר פדיונן אין מועלין בהן אין מתפיסין לכל זבח שירצה כללו של דין קד בהן אלא הותר אכילה בלבד כללו בחזק דפטור כללו של דבר דסיפא לאתוי'

קדשי לרביע. עד שיוממו וימכרו ויפלו דמיהן לגדסה: **כונסן ליכפה.** לחזק והס מחסין כעצב: **קדושא דהויה.** דאמי כהו מרתי לישמטה מרזא דלמחזן בעלי מומין שגראו ונדחו ועוד דלאחר פדיונן נעלו והן עמלן אין יכול להתפיסין לקדושה גמורה להקריב הוואל לאודמו מו לא ממחזו: **דל** א'לימי למיפסם פדיונן. בקדושתן כדי שילאן קד לחמילן שגרי לאו קדושתן א'אגב פדיון דאמי דהא דלאסורן גזירה בעגלות הווא דקדושתא אגב מדאורייתא עובר ירך אמו הווא ופקעה קדושתן **וי** לפדיון קדן דלאסורן לעיל גבי קדוש דמיס דלמן מותר לאסור פדיונן קדושת הגוף נמי לא שגב דאין חילוק בין קדושת הגוף לקדושת דמיס לענין פדיון אלא שזה נקרי' מום וזה אין נקרי' מום: **למפסא דדיני פדיון** כהנה. כלומר דדיני למימר כהו לשון פדריה קודם שמתפיסן בממיה וסא לא אלימי: **סמך לפדיון** אמת מתפיסין **לס** אלוטו **וכה.** דהשגחה חיילא עליהו קדושה לעגמן דהשגחה ואלא פקעה קדושאיהו על ידי פדיון אמת וממחזן עד שיוממו ויפריק להו: **וטעמא מאי.** אמר רב הונא וממחזן

כו'. אי אמרת חיה ליה תקנתא לילדות אחי לגדל עדרים מפסולי המוקדשין דכי נפיל ביה ומילתינהו בלא פדיון אבל כי מפסדין לילדות ממחר לילדות את האם מיד כשיפול בה מום מפי ציון למי"ד מתפסין מאי עשמה אטרחיהו רבנן לשקנתיהו ב'פסורייהו' שמה יגדל עדרים וכו' ליה קבלה אבל לאחר שיפסד לא איכפת אם יולידו דוולד צבי ואלי ניהו. ו'א' ועיקר מפי עשמה אטור אתה פדיון אמן אל פקע קדושתיהו בפדיון אמן כי הייז דפקעת גבי קדושת דיה שמה יגדל מפסולי המוקדשין שיפדו עדרים לצורך (א) דולדות הנוגלים לאחר פדיון ואח"כ הן להקדישן לא גורנין משום מילתא בלא שיפחה היא הכא אחרנין במסכת תמורה (דף י"א) ובקדש הקדשן למומן גופייהו דשריטן דלחשבר ואח"כילד לאחר פדיון ולא גורנין (י"א) ודלמלתא ידעוהו לא אחי נהנהיב: (א) מהו שריטן. לאוהן ולדות שנצמצי פסולי המוקדשין לחציו וכו' יד. כמיז בבבא וכו' ידעוהו כי מום וגו' בשערין תחלבוהו (בבבא טו) ובפסולי המוקדשין יבזכר לא יקדיש איש אוסו. אלמא לא חל עליה שום קדושה אחרת: ואין סופג אם לא לקי עליה דכי כמיז לא תנא אקדשים גמריהן כמיז ואיסורא מיהא איכא כשהא נהיה מהו יין עושין תמורה. לטוב מעקרוב כעין גמריהן לעיל: לפני פדיון מועלין כהן. דהא לא יורושיהן פסול. אפילו נמעברו קודם פדיון ונולדו אחר פדיון: ונפדין תמימים. דהא אלא מוטו עליה כלכד. שמעלין אותן בדרמים: וכן לפני פדיון וכן לאחר פדיון: לאחר פדיון ממה: לאחר פדיון אין מועלין כהן. דליתקום לצי ואלי אבל לענין גזיה דויסין קודם. אם נמעברו קודם פדיון: ואין מתפסין לכל ובה שירא. והיינו דרכי שמת: (אחרי)

[illegible]

(א) תמורה ללא (ב) זיק מ"ה
(ג) שם (ד) תמורה ז"ה
(ה) ולקחן ע"ז (ו) תמורה י"ה
(ז) ו"ה תמורה דכ"ה
(ח) פדיון ערוך בערך על א"ה
(ט) ודברים י"ה (ע) כפדיון אלה
(י) זיק מ"ה (י"א) לשהטות
(י"ב) ז"ה (י"ג) ד"ה טוב
(י"ד) דלת"ד זיק

דוידים 27

(א) נב' ק' נבן אלא היתר
אכילה משעת וכו';
(ב) רש"י דיה לא אלימי וכו'
בפדיון אמן: (ג) דיה ליה
לי וכו' ל"ח ועיקר וכו'
לנוקד ולדות וכו' משום
דמילתא וכו' נוסחא
דמיקד היבא דלעשר
ואתפליד וכו' דלא שכיחא
היא כיון:

מוסף דעם"י

אין לך בן היתר אכילה
אלא משעת זביחה.
תפוקי חלב יגזו דהגאה
דמחיים יא. אבל פדיון את
הקדשים להחלין לגלגים יג.
מיהר ליה ואלתא למדרש יג.
לגלגין. ומה דרש תמט
דלגלגין שפיר דמי. דמי
תמט אחא לא תחלל קודם
זביחה. כלומר לא תחסי
מחיים. אבל כתיב דלאחר
מיתה הוא אסור וקדש שפיר
דמי. ומה דלא.

רבינו גרשום

[illegible]

(א) גרסה דג'ל וסבי אחת בתמורה (דף י' ע"ב) איתן וילדות וסבי.